

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyně Mgr. Janou Komínkovou v právní věci
žalobce: Z.S., zastoupen: JUDr. Alexander Király, Ph.D., advokát, se sídlem L. Poděště
1883/5, Ostrava, **proti žalovanému: Krajský úřad Plzeňského kraje,** se sídlem Škroupova
18, Plzeň, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne **24.3.2011, čj. DSH/3927/11,**

t a k t o :

- I. Žaloba na zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 24.3.2011, čj. DSH/3927/11, s e z a m í t á .**
- II. Žaloba na upuštění od trestu za správní delikt s e z a m í t á .**
- III. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou došlou soudu dne 28. 4. 2011, ve znění podání došlého soudu dne 5. 9. 2011 (dále též jen „žaloba“), se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí Krajského úřadu Plzeňského kraje ze dne 24. 3. 2011, čj. DSH/3927/11, a rozhodnutí Magistrátu města Plzně ze dne 22. 11. 2010, čj. MMP/104519/10, a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení a eventuálně soudního upuštění od potrestání.

Rozhodnutím ze dne 24. 3. 2011, čj. DSH/3927/11, Krajský úřad Plzeňského kraje částečně změnil a ve zbytku potvrdil rozhodnutí Magistrátu města Plzně ze dne 22. 11. 2010,

čj. MMP/104519/10, jímž byl žalobce uznán vinným z porušení ust. § 5 odst. 1 písm. g) zákona o silničním provozu a z naplnění skutkové podstaty přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích ve smyslu ust. § 22 odst. 1 písm. d) zákona o přestupcích a dále z porušení ust. § 6 odst. 8 písm. a) zákona o silničním provozu a z naplnění skutkové podstaty přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích ve smyslu § 22 odst. 1 písm. l) zákona o přestupcích, neboť dne 13. 6. 2010 v době okolo 08.00 hod. v Plzni, na vozovce pozemní komunikace ul. U Trati, řídil osobní motorové vozidlo tov. zn. Škoda Octavia, RZ: ..., přičemž v průběhu silniční kontroly se na výzvu policisty podle zvláštního právního předpisu odmítl podrobit vyšetření ke zjištění, není-li ovlivněn alkoholem, a následně byl policistou vyzván podle zvláštního právního předpisu k podrobení se lékařskému vyšetření s odběrem biologického materiálu ke zjištění, zda není ovlivněn alkoholem, kterému se rovněž odmítl podrobit, ačkoli toto nebylo spojeno s nebezpečím pro jeho zdraví, a dále neměl při řízení u sebe řidičský průkaz. Za tyto přestupky byla žalobci uložena pokuta ve výši 37.500,- Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 18 měsíců. Výměra těchto sankcí byla odvolacím správním orgánem snížena u pokuty na 29.000,- Kč a u zákazu činnosti – zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 14 měsíců.

Přestupky jsou upraveny zákonem č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „*zákon o přestupcích*“).

Není-li v zákoně o přestupcích nebo jiném zákoně stanoveno jinak, vztahuje se na řízení o přestupcích zákon č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „*správní řád*“ nebo „*spr. ř.*“).

Provoz na pozemních komunikacích je upraven zákonem č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „*zákon o silničním provozu*“).

Soud napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.).

Žaloba nebyla shledána důvodnou.

Podle § 22 odst. 1 písm. d) zákona o přestupcích, ve znění účinném do 31. 7. 2011, se přestupku se dopustí ten, kdo v provozu na pozemních komunikacích se přes výzvu podle zvláštního právního předpisu odmítne podrobit vyšetření, zda při řízení vozidla nebo jízdě na zvířeti nebyl ovlivněn alkoholem nebo jinou návykovou látkou, ačkoliv takové vyšetření není spojeno s nebezpečím pro jeho zdraví.

Podle § 22 odst. 1 písm. l) zákona o přestupcích, ve znění účinném do 31. 7. 2011, se přestupku se dopustí ten, kdo v provozu na pozemních komunikacích jiným jednáním, než které je uvedeno pod písmeny a) až k), poruší zvláštní právní předpis.

Ve věcech správního trestání došel Ústavní soud mj. k tomuto zásadnímu závěru: „Došlo-li ke změně kogentního ustanovení zákona, podle kterého rozhodoval státní orgán, jehož rozhodnutí podléhalo soudnímu přezkumu, tak, že v době, kdy o přezkumu rozhodoval soud, platilo již jiné zákonné ustanovení, které zásadním způsobem změnilo předchozí úpravu, podle níž bylo napadené rozhodnutí vydáno, musí se soud, pro který je rozhodující stav v době vydání rozsudku, s novým zněním zákona vypořádat. Pokud tuto změnu ani nezaznamená a rozhoduje tak, jako by ji ani nevzal na vědomí, jde z jeho strany o projev libovůle, který zakládá porušení Ústavou České republiky zaručených práv účastníka řízení. Takovým postupem je porušen čl. 90 Ústavy České republiky, podle kterého jsou soudy povolány především k tomu, aby zákonem stanoveným způsobem poskytovaly ochranu právům.“ (viz náález ze dne 3. 6. 2004, sp. zn. II. ÚS 163/03).

K tomu zdejší soud konstatuje, že zákon č. 133/2011 Sb., kterým se mění zákon č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony, s účinností od 1. 8. 2011 sice v zákoně o přestupcích zrušil stávající ustanovení § 22 tohoto zákona [čl. III bod 1], ale do zákona o silničním provozu vložil nové ustanovení § 125c, podle jehož *odst. 1 písm. d)* se fyzická osoba dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích se přes výzvu podle § 5 *odst. 1 písm. f) a g)* odmítne podrobit vyšetření, zda při řízení vozidla nebo jízdě na zvířeti nebyla ovlivněna alkoholem nebo jinou návykovou látkou, ačkoliv takové vyšetření není spojeno s nebezpečím pro její zdraví, a podle jehož *odst. 1 písm. k)* se fyzická osoba dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích jiným jednáním, než které je uvedeno pod písmeny a) až j), nesplní nebo poruší povinnost stanovenou v hlavě II tohoto zákona [čl. I bod 45].

V důvodové zprávě k návrhu této novely zákona o provozu na pozemních komunikacích se uvádí, že návrh v souladu s přijatou vládní koncepcí reformy správního trestání (usnesení vlády č. 162 ze dne 20. února 2002) promítá nové principy správního trestání do zákona o silničním provozu. Skutkové podstaty přestupků proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu, které byly dosud obsaženy v zákoně o přestupcích, jsou návrhem začleněny do zákona o silničním provozu. Změny zákona o přestupcích souvisejí s uvedením zákona o silničním provozu do souladu s vládou stanovenými zásadami správního trestání. Dosavadní přestupky na úseky bezpečnosti a plynulosti silničního provozu se vypouštějí z přestupkového zákona a nově se zařazují do zákona o silničním provozu [viz Parlament ČR, Poslanecká sněmovna, VI. volební období, sněmovní tisk 26/0].

Porovnání aktuální právní úpravy s právní úpravou účinnou do 31. 7. 2011 svědčí zásadně toliko o určitém zpřesnění skutkových podstat výše uvedeného přestupku.

Vzhledem k uvedenému má zdejší soud za to, že v přezkoumávané věci nedošlo k tomu, že v době, kdy o přezkumu rozhoduje soud, by platilo již jiné zákonné ustanovení, které *zásadním způsobem* změnilo předchozí úpravu, podle níž bylo napadené rozhodnutí vydáno.

– II.A –

Projednání věci v nepřítomnosti obviněného z přestupku

Žalobce především namítá, že správní orgány nesprávně kvalifikovaly možnost projednat přestupek, pro který byl řešen, v jeho nepřítomnosti. Žalovaný nesprávně dovodil,

že skutečnost, že žalobce si písemnost ve stanovené lhůtě nevyzvedl u provozovatele poštovních služeb a spoléhal na vhození poštovní zásilky do schránky, jde k tíži žalobce, neboť samotné pochybení pošty nemá na splnění podmínky oprávněnosti projednání věci v nepřítomnosti žalobce žádný vliv. Podle názoru žalobce však tato podmínka naplněna nebyla, a tak její aplikace představuje porušení procesních pravidel přestupkového řízení cestou konání správním orgánem v prvním stupni ústního jednání o přestupku v nepřítomnosti obviněného. Správní orgán sice dne 20. 10. 2010 vypravil na adresu pobytu žalobce písemnost určenou do vlastních rukou týkající se pokračování řízení o přestupcích a nařízení ústního jednání a předvolání k němu na den 9. 11. 2010, ale tato písemnost měla být žalobci doručena za užití § 24 odst. 1 spr. ř., neboť si jmenovaný zásilku neměl vyzvednout do 10 dnů ode dne 21. 10. 2010, kdy byla připravena k vyzvednutí, přičemž poslední den této lhůty je považován za den jejího doručení, avšak výzvou o tomto úředním psaní byl žalobce doručujícím orgánem poučen, že nevyzvedne-li si zásilku nejpozději do 10 dnů ode dne jejího připravení k vyzvednutí u pošty, bude následující den vložena do jeho domovní schránky. Poučen o této skutečnosti, když má jít sice o za užití § 24 odst. 1 spr. ř. doručenou zásilku, v dobré víře předpokládal žalobce její vložení do své domovní schránky 11. den ode dne jejího připravení k vyzvednutí u pošty. Když se tak nestalo, následovalo žalobcovo osobní pátrání po zásilce u České pošty, s.p., které vyústilo v prokazatelné vložení do schránky (až) dne 9. 11. 2010 po čase nařízeného ústního jednání. Proto nebyla naplněna podmínka projednání věci přestupku v nepřítomnosti obviněného z přestupku, když žalobce neodmítl se k projednání dostavit, ale nebyl řádně předvolán. Vůči žalobci provedené předvolání mělo být učiněno v takové formě, že by nevzbuzovalo pochybnosti o tom, zda osoba byla řádně předvolána. S opožděním mnoha dnů do schránky vložené, byť za doručené považované, předvolání, se kterým neměl žalobce faktickou možnost se seznámit, tuto podmínku nesplňuje, a proto nemůže být považováno za důkaz řádného předvolání.

Žalovaný správní orgán se k tomu vyjádřil tak, že k předvolání žalobce i důvodům pro konání ústního jednání v jeho nepřítomnosti se již vyjádřil v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí (str. 8). K projednání věci v nepřítomnosti žalobce došlo na základě doručení předvolání ústního jednání fikcí a následném nedostavení se žalobce k ústnímu jednání, tedy bylo plně respektováno ust. § 74 odst. 1 zákona o přestupcích. Skutečnost, že žalobce spoléhal na vhození předvolání k ústnímu jednání do své schránky po skončení úložní doby (k čemuž došlo následně až se zpožděním), jde toliko k tíži žalobce, neboť svým přístupem si sám znemožnil účast při ústním jednání. Předvolání bylo žalobci doručeno striktně v souladu s § 24 odst. 1 spr. ř., a to tzv. fikcí doručení, kdy pokud nedojde v průběhu deseti dnů od uložení poštovní zásilky u provozovatele poštovních služeb k jejímu převzetí adresátem, je písemnost považována za doručenou desátým dnem od uložení a v případě, kdy desátým dnem je den pracovního klidu (sobota, neděle, svátek) uplatní se fikce doručení k nejbližšímu pracovnímu dni po tomto desátém dni. Samotné vhození zásilky do schránky není podmínkou uplatnění tzv. fikce doručení, neboť jde o následný úkon, nemající na fikci doručení vliv. Žalovaný tak nemůže akceptovat názor žalobce, že díky opožděnému vhození poštovní zásilky do schránky se nemohl dostavit k jednání, čímž jej správní orgán krátil na jeho procesních právech. Žalovaný setrvává na svém názoru prezentovaném v odůvodnění napadeného rozhodnutí, že žalobce si mohl písemnost v úložní době vyzvednout, neboť o uložení písemnosti byl řádně vyrozuměn po neúspěšném doručení vhozením výzvy k vyzvednutí zásilky spolu s poučením o následcích nevyzvednutí. Žalobce však tuto zásilku o vlastní vůli nevyzvedl a dle svého

vlastního vyjádření spoléhal na vhození zásilky po úložní době do schránky. Žalovaný uvádí, že takové jednání žalobce nemůže mít za následek pochybení správního orgánu při doručování předvolání, neboť tímto svým postupem znemožnil žalobce sobě samému účast na projednání přestupku při ústním jednání. V daném případě tedy nešlo o pochybení správního orgánu, které by mělo vliv na zákonnost rozhodnutí, ale toliko o postup žalobce samého, který byl v samém důsledku v jeho vlastní neprospěch. Žalovaný dále uvádí, že dle ust. § 23 odst. 4 spr. ř. lze po skončení úložní doby poštovní zásilku nejen vhodit do schránky, ale případně i vrátit odesílajícímu správnímu orgánu, přičemž v případě vrácení zásilky by se daná osoba s jejím obsahem taktéž neseznámila a přesto by mohl být přestupek takové osoby na základě takového předvolání projednán v souladu se zákonem v její nepřítomnosti. Vzhledem ke skutečnosti, že tedy žalobce dle vlastního tvrzení čekal na vhození poštovní zásilky, tedy o jejím uložení a možnosti jejího vyzvednutí věděl, tak opožděné vhození poštovní zásilky nemůže mít vliv na jeho nemožnost se dostavit ke správnímu orgánu I. stupně k projednání přestupků při ústním jednání. Žalovaný tak nemá sebemenších pochybností o tom, že žalobce byl k ústnímu jednání nařízenému na den 9. 11. 2010 řádně v souladu se zákonem předvolán a měl povinnost se k tomuto dostavit, či se řádně a včas z ústního jednání omluvit s uvedením důležitého důvodu. Jelikož se neomluvil a k ústnímu jednání se nedostavil, byla věc v souladu se zákonem projednána v jeho nepřítomnosti. Žalovaný dále poznamenává, že tvrzení žalobce, že v poučení, které mu bylo vhozeno spolu s výzvou k vyzvednutí poštovní zásilky do schránky, byl poučen o skutečnosti, že mu bude poštovní zásilka vhozena do schránky, je v rozporu se standardním poučením na obálkách Magistrátu města Plzně (žalovaný přikládá emailem zaslaný sken obálky Magistrátu města Plzně, na kterém je poučení), přičemž o vhození písemnosti do schránky zde není nic uvedeno. Žalovaný tedy konstatuje, že z poučení toliko vyplývá, že pokud nedojde k vyzvednutí zásilky v úložní době, bude písemnost desátým dnem od uložení považována za doručenou. Z této skutečnosti tedy vyplývá, že žalobce nemohl být v dobré víře ve vhození poštovní zásilky na základě poučení na obálce předvolání, neboť o vhození do schránky poučen nebyl.

Stěžejním žalobním bodem tohoto případu je, zda v daném případě bylo možno projednat věc před správním orgánem prvního stupně v nepřítomnosti obviněného (žalobce).

Podle § 74 odst. 1 zákona o přestupcích o přestupku koná správní orgán v prvním stupni ústní jednání [*věta první*]. V nepřítomnosti obviněného z přestupku lze věc projednat jen tehdy, jestliže odmítne, ač byl řádně předvolán, se k projednání dostavit nebo se nedostaví bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu [*věta druhá*].

Ustanovení § 74 odst. 1 věty první zákona o přestupcích stanovuje, že o přestupku koná správní orgán v prvním stupni ústní jednání, ustanovení § 74 odst. 1 věty druhé téhož zákona pak upravuje podmínky, za nichž lze věc projednat v nepřítomnosti obviněného z přestupku.

Mezi účastníky řízení je spor o podmínku „ač byl řádně předvolán“. V předmětném sporu se jedná o výklad ust. § 23 a 24 správního řádu.

Podle § 23 odst. 4 spr. ř. se adresát výzvy vložením oznámení o neúspěšném doručení písemnosti do domovní schránky nebo na jiné vhodné místo, aby si uloženou písemnost ve lhůtě 10 dnů vyzvedl; současně se mu sdělí, kde, odkdy a v kterou denní dobu si lze

písemnost vyzvednout [věta první]. Je-li to možné a nevyloučil-li to správní orgán, písemnost se po uplynutí 10 dnů vloží do domovní schránky nebo na jiné vhodné místo; jinak se vrátí správnímu orgánu, který ji vyhotovil [věta druhá].

Podle § 24 odst. 1 spr. ř. jestliže si adresát uložené písemnosti písemnost ve lhůtě 10 dnů ode dne, kdy byla k vyzvednutí připravena, nevyzvedne, písemnost se považuje za doručenou posledním dnem této lhůty.

Ke sporné záležitosti zaujímá doktrína jednotný názor. Luboš Jemelka a kol. uvádějí: „Vhození písemnosti do schránky adresáta nemá žádné právní účinky (fikce doručení je obsažena v § 24 odst. 1 SpŘ), zvyšuje se jím však pravděpodobnost, že se adresát písemnosti po uplynutí úložní doby skutečně dozví, jaká písemnost mu byla na základě právní fikce doručení doručena.“ (Správní řád. Komentář. 3. vyd. Praha 2011, s. 94). Josef Vedral uvádí: „Fikce doručení je podle § 24 odst. 1 spojena již s marným uplynutím lhůty 10 dnů. Vložení písemnosti do domovní schránky nebo na jiné vhodné místo nemá v daném případě účinky doručení (na rozdíl od § 20 odst. 4 nebo § 21 odst. 5) a není ani podmínkou pro to, aby nastala fikce doručení; doručení nastává marným uplynutím úložní doby. Toto ustanovení však dává adresátovi jednodušší možnost, jak se s obsahem (de iure již doručené) písemnosti seznámit, aniž by po ní musel „pátrat“ u správního orgánu, který ji vyhotovil a kterému by se po uplynutí úložní doby vracela zpět, jako tomu bylo dříve. V takovém případě, tzn. pokud by se adresát seznámil s obsahem písemnosti tímto způsobem, by měl, pokud by chtěl účinky doručení, jež nastaly podle § 24 odst. 1, ještě zvrátit, možnost postupovat podle § 24 odst. 2, tedy prokázat, že si pro dočasnou nepřítomnost nebo z jiného vážného důvodu nemohl uloženou písemnost bez svého zavinění ve stanovené lhůtě podle § 24 odst. 1 vyzvednout, a za podmínek stanovených v § 41 požádat o určení neplatnosti, přesněji řečeno neúčinnosti, doručení nebo okamžiku, kdy byla písemnost doručena.“ (Správní řád. Komentář. 2. vyd. Praha 2012, s. 288-289).

I zdejší soud, který se s těmito názory ztotožňuje, má za to, že fikce doručení podle § 24 odst. 1 spr. ř. není nijak podmíněna následným vložением písemnosti do domovní schránky nebo na jiné vhodné místo (§ 23 odst. 4 část věty druhé před středníkem spr. ř.). Fikce doručení nastane, jestliže si adresát uložené písemnosti písemnost ve lhůtě 10 dnů ode dne, kdy byla k vyzvednutí připravena, nevyzvedne, vložení písemnosti do domovní schránky nebo na jiné vhodné místo (je-li to možné a nevyloučil-li to správní orgán) nemá na fikci žádný vliv.

Opačný názor nemá podle zdejšího soudu žádnou oporu v zákoně; správní řád pak pochopitelně neřeší ani to, jaký účinek na fikci doručení by mělo nikoli bezodkladné vložení písemnosti do domovní schránky nebo na jiné vhodné místo po marném uplynutí rozhodné lhůty 10 dnů.

Za zaznamenání stojí také to, že tam, kde správní řád s vložением do schránky spojuje účinky doručení, používá formulaci „lze doručit vložением písemnosti do adresátovy domovní schránky nebo na jiné vhodné místo“ (§ 20 odst. 4 a § 21 odst. 5), kdežto v § 23 odst. 4 části věty druhé před středníkem používá formulaci „písemnost se ... vloží do domovní schránky nebo na jiné vhodné místo“.

V dané souvislosti možno zmínit rovněž to, že ani ve vztahu k jiným procesním předpisům, které konstruují fikci doručení obdobně jako § 24 odst. 1 ve spojení s § 23 odst. 4 spr. ř. (jedná se o § 49 odst. 4 o. s. ř. či o § 47 odst. 2 a 5 daňového řádu), není zdejšímu soudu známo, že by se vyskytly názory, které by vkládání písemnosti do schránky přisuzovaly jiný význam než výše uvedení autoři komentářů ke správnímu řádu [např. Ludvík David – František Ištvanek – Naděžda Javůrková – Martina Kasíková – Petr Lavický a kol. v publikaci Občanský soudní řád. Komentář. I. díl. 1. vyd. Praha 2009, s. 261-262, k § 49 odst. 4 o. s. ř. jen stručně konstatují: „*Smyslem tohoto ustanovení je, aby se adresát, i když si písemnost nevyzvedl v požadované lhůtě, mohl s písemností seznámit.*“].

Vadu řízení by tedy mohlo představovat pouze nezákonné poučení adresáta písemnosti správním orgánem, nikoli nenaplnění poučení adresáta písemnosti provozovatelem poštovních služeb. V přezkoumávané věci ovšem poučení adresáta písemnosti poskytnuté správním orgánem, jak lze ověřit na kopii standardně koncipovaného poučení, bylo s příslušnými zákonnými ustanoveními v souladu.

Lze tudíž uzavřít, že žalobce byl k ústnímu jednání nařízenému na 9. 11. 2010 řádně předvolán písemností doručenu mu fikcí dne 1. 11. 2010 (pondělí). Jelikož se žalobce k projednání nedostavil bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu, byl správní orgán podle § 74 odst. 1 věty druhé zákona o přestupcích oprávněn věc projednat v jeho nepřítomnosti.

Vzhledem k uvedenému pokládá soud žalobní bod napadající projednání věci v nepřítomnosti obviněného z přestupku za nedůvodný.

Soud neprovedl žalobcem navrhovaný výslech zaměstnance České pošty, s.p., protože ježto žalovaný správní orgán nenamítal, že předmětná písemnost nebyla vložena do domovní schránky žalobce až dne 9. 11. 2010, není tu žádné sporné tvrzení, které by bylo třeba výslechem této osoby prokazovat.

– II.B –

Možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí

V žalobě se dále namítá, že žalobce neměl možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí (§ 36 odst. 3 spr. ř.). Smyslem správního řádu i zákona o přestupcích je umožnit účastníkovi řízení, aby ve fázi před vydáním rozhodnutí mohl uplatnit své výhrady, popř. učinit procesní návrhy tak, aby rozhodnutí skutečně vycházelo ze spolehlivě zjištěného skutkového stavu věci. Účastník si sám nemůže učinit relevantní úsudek o tom, kdy je shromažďování podkladů pro rozhodnutí ukončeno, a proto musí být z výzvy správního orgánu k seznámení se s podklady pro rozhodnutí zřejmé, že shromažďování bylo ukončeno. Takováto výzva, popř. poučení, nebyla nikdy žalobci před konáním jednání oznámena, nýbrž se tak stalo až v jeho den, avšak po jeho hodině. K výše uvedenému se poukazuje na judikát Nejvyššího správního soudu SJS 303/2004, 7 A 112/2002-36, Sb. NSS 2004.

Žalovaný správní orgán se k tomu vyjádřil tak, že žalobce měl možnost se k jednání dne 9. 11. 2010 dostavit, neboť pokud by poštovní zásilku nejpozději ke dni tzv. fikce doručení převzal, měl by i dostatečný čas (více jak 5 dnů) na přípravu na svou obhajobu ve

věci. Jak vyplývá z předchozích předvolání k ústním jednáním na den 12. 8. 2010 a 11. 10. 2010, žalobce byl již v těchto písemnostech poučen o procesních právech a povinnostech, která může při jednání uplatnit, např. seznámení se spisem, vyjádření se k podkladům pro rozhodnutí, navržení dalších důkazů atd. Z tohoto je zřejmé, že žalobce věděl, že taková práva může při ústním jednání uplatnit, tedy pokud by si písemnost převzal, tak mohl tato svá práva uplatnit i při ústním jednání dne 9. 11. 2010. V daném případě lze tedy považovat za nadbytečné, aby správní orgán I. stupně vyzýval žalobce k seznámení se spisem, když se žalobce k jednání dostavit mohl a mohl být tedy i přítomen dokazování, mohl klást eventuálně svědkům otázky, mohl se se spisem seznámit a mohl se k podkladům pro rozhodnutí vyjádřit. Skutečnost, že svá práva neuplatnil, byla zapříčiněna toliko jednáním žalobce a nelze v tomto směru spatřovat pochybení na správních orgánech. Žalovaný dále uvádí, že rozsudek NSS, na který žalobce odkazoval, byl vydán v diametrálně odlišné věci, tedy pro daný případ není aplikovatelný. Žalovaný dále uvádí, že v daném případě bylo prováděno dokazování při ústním jednání, ke kterému se žalobce dostavit mohl, pokud by si přebíral poštovní zásilky, tak by o dni jeho konání věděl. Vzhledem k tomu, že následně po tomto ústním jednání již nebylo prováděno další dokazování, neměl správní orgán I. stupně důvodu žalobce vyzývat k seznámení s podklady pro rozhodnutí a k vyjádření se k těmto. Žalovaný k tomuto poznamenává, že správní orgány nejsou oprávněny vynucovat na účastnících řízení uplatnění jejich procesních práv, avšak jsou povinny jim uplatnění těchto práv umožnit. V daném případě této své povinnosti správní orgán I. stupně dostál, když žalobce předvolal k ústnímu jednání, a tento se k tomuto jednání nedostavil a z jednání se neomluvil, tedy si o vlastní vůli znemožnil uplatnění svých procesních práv.

K tomuto žalobnímu bodu soud konstatuje, že obviněný z přestupku má právo vyjádřit se ke všem skutečnostem, které se mu kladou za vinu, a k důkazům o nich, uplatňovat skutečnosti a navrhopvat důkazy na svou obhajobu, podávat návrhy a opravné prostředky (§ 73 odst. 2 věta první zákona o přestupcích) a že nestanoví-li zákon jinak, musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí; to se netýká žadatele, pokud se jeho žádosti v plném rozsahu vyhovuje, a účastníka, který se práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí vzdal (§ 36 odst. 3 spr. ř.).

V daném případě se žalobci dostalo od správního orgánu prvního stupně mj. tohoto poučení: „Na základě ustanovení § 73 odst. 2 přestupkového zákona máte jako obviněná z přestupků právo vyjádřit se ke všem skutečnostem, které se Vám kladou za vinu a k důkazům o nich, uplatňovat skutečnosti a navrhopvat důkazy na svou obhajobu, podávat návrhy a opravné prostředky. K výpovědi ani k doznání nesmíte být donucována. Na základě ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu budete mít před vydáním rozhodnutí ve věci možnost vyjádřit se k jeho podkladům. Tuto možnost budete mít v závěru ústního jednání po provedeném dokazování.“.

Ústní jednání bylo před správním orgánem prvního stupně nařizeno postupně na 12. 8. 2010, 11. 10. 2010 a 9. 11. 2010. Z jednání dne 12. 8. 2010 a 11. 10. 2010 se žalobce omluvil; předvolánku včetně poučení tedy obdržel i fakticky. Mohl tudíž očekávat, že možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí bude mít i v závěru jednání nařizeného na 9. 11. 2010. I když žalobce měl předvolání k jednání reálně obdržet až po skončení jednání, nevyšlo najevo nic, co by mu bránilo omluvit se z tohoto jednání alespoň dodatečně. Kdyby tímto způsobem vešel

do kontaktu se správním orgánem, zřejmě by si tím zachoval své právo vyjádřit se k podkladům rozhodnutí před jeho vydáním; ústní jednání se sice konalo dne 9. 11. 2010, ale rozhodnutí Magistrátu města Plzně ze dne 22. 11. 2010, čj. MMP/104519/10, je datováno až dne 22. 11. 2010. Buď jak buď, soud neshledal, že by to byly správní orgány, které by se v namítaném ohledu dopustily nějaké procesní vady či zatížily svá rozhodnutí nezákonností.

Vzhledem k uvedenému nelze ani žalobní bod argumentující možností vyjádřit se k podkladům rozhodnutí považovat za důvodný.

– II.C –

Podklady pro vydání rozhodnutí

Žalobce dále namítá, že důkazem, který správní orgán vzal za rozhodný, se staly výpovědi osob, které se neshodují s úředními záznamy, na které se odvolávají, a tyto jsou pak v rozporu s listinnými důkazy. Úřední záznam je jednostranný úkon policejního orgánu a nemá charakter veřejné listiny, která by potvrzovala pravdivost toho, co je v ní osvědčeno nebo potvrzeno. Správní orgán zcela nepřipustně rovněž předjímal poté, kdy své rozhodnutí postavil na odůvodnění, že vzhledem k tomu, že se ve vozidle řízeném **obviněnou** nacházely ještě další osoby, aniž by je ztotožnil, přihlédl správní orgán rovněž ke skutečnosti, že svým jednáním mohl ohrozit i bezpečnost těchto osob, což zvyšuje závažnost **jejího** jednání. Aniž by přiměl tyto osoby učinit výpovědi, osoby tedy od policistů odlišné, když by mohly povědět něčeho, co by mohlo skutkový stav, tak jak byl policisty zjištěn, ozřejmit. Takový závěr ohledně skutkového stavu, za situace, kdy v řízení existují rozporná tvrzení správního orgánu a účastníka řízení, je však možno učinit až po provedení navrhovaného důkazního prostředku. Dle žalobcova názoru se sluší uvést, že úřední záznamy policejního orgánu se nezakládají na pravdě, žalobce se žádného z přestupků, z nichž byl Magistrátem města Plzně obviněn, nedopustil, stejně jako není pravdou, že neměl při řízení u sebe řidičský průkaz. Policejní protokoly nemohou být považovány za důkaz přestupkového jednání, natožpak za důkaz nepředložení řidičského průkazu. Svědecké výpovědi policistů, stejně jako jejich úřední záznamy, jsou lživé.

Žalovaný správní orgán se k tomu vyjádřil tak, že správní orgán I. stupně provedl v souladu s § 52 spr. ř. veškeré důkazy potřebné ke zjištění skutečného stavu věci a zjistil tak stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Žalovaný dále odkazuje na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, kde se zabýval věrohodností provedených důkazů a neshledal, že by svědecká výpověď policisty H. byla v rozporu s úředními záznamy, listinnými důkazy a podklady. K svědecké výpovědi svědka K. žalovaný oproti správnímu orgánu I. stupně nepřihlížel, neboť tento svědek uvedl, že si k věci již nic nepamatuje a toliko odkázal na úřední záznam. Žalovaný nikterak nezpochybňuje, že nelze úřední záznam považovat za důkaz v řízení a také jej za důkaz nepovažoval, žalovaný i správní orgán I. stupně úřední záznam posuzoval toliko jako podklad, který byl v souladu se svědeckou výpovědí svědka H. Žalovaný dále uvedl, že provádění dalšího dokazování ohledně této skutečnosti je nadbytečné. Ohledně dle žalobce nepřipustného předjímání správního orgánu I. stupně týkajícího se toho, že měl žalobce ohrozit ještě další osoby, které vezl ve vozidle, žalovaný uvádí, že k této záležitosti se již vyjádřil v žalobou napadeném rozhodnutí, kde uvedl, že toto nelze brát jako přítěžující. Žalovaný dále uvedl, že výpovědi policistů byly posuzovány jako věrohodné. Úřední záznam nebyl považován v řízení za důkaz, ale toliko

podklad pro rozhodnutí, který byl v souladu s následně provedenou svědeckou výpovědí policisty H. a na tento úřední záznam odkazoval i policista K., k jehož výpovědi však nebylo žalovaným přihlíženo z důvodu, že si k věci při svědecké výpovědi na nic nepamatoval a toliko odkázal na úřední záznam. Správní orgán I. stupně zjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a bylo prokázáno, že se žalobce přestupků kladených mu za vinu dopustil. Tvzení žalobce, že úřední záznamy jsou nepravdivé, jsou v rozporu s provedeným dokazováním.

K tomuto žalobnímu bodu soud předně konstatuje, že mezi účastníky řízení není sporu o povaze úředních záznamů Policie ČR jako podkladů pro vydání rozhodnutí.

Soud k tomu dále uvádí, že správní orgány se hodnocením jimi shromážděných podkladů pro vydání rozhodnutí ve svých rozhodnutích vcelku podrobně zabývaly, a proto pouhé paušalizující tvrzení žalobce, že svědecké výpovědi policistů jsou lživé nebo že výpovědi policistů se neshodují s úředními záznamy, na které se odvolávají, a jsou pak v rozporu s listinnými důkazy, sotva může žalobci přinést úspěch ve věci.

V přezkoumávané věci žalobce tvrdí, že přestupky, z nichž byl obviněn, nespáchal, kdežto policisté, resp. policista vypovídal o tom, že se žalobce jednání, které je mu kladeno za vinu, dopustil. Při prokazování rozhodných skutečností se tedy vyjádření žalobce a výpovědi policistů, resp. policisty diametrálně liší.

Postih žalobce za přestupky je v daném případě opřen především o výpovědi policistů, resp. policisty. Zdejší soud proto připomíná, jak se k otázce věrohodnosti výpovědi policistů staví konstantní soudní praxe. V rozsudku ze dne 17. 6. 2011, čj. 7 As 83/2010-63 (dostupném na www.nssoud.cz), Nejvyšší správní soud zdůraznil, že „*pomineme-li speciální důvody pochyb o nestrannosti jako např. rodinněprávní, kamarádský či jiný užší vztah policisty k účastníkům soudního či správního řízení nebo jiným osobám majícím zájem na jeho výsledku (tyto nevyšly najevo a nejsou ani tvrzeny), lze policistu považovat za nestranného svědka tehdy, není-li žádným způsobem motivován, ať již negativně či pozitivně, aby jeho svědectví vedlo k určitému výsledku daného řízení. To např. znamená, že pochybnost o nestrannosti policisty jako svědka může vzniknout tehdy, je-li policista hodnocen, a to přímo nebo nepřímo, skrytě či oficiálně, podle toho, s jakou úspěšností se mu daří dosahovat postihu jednotlivců za přestupky nebo jiná protiprávní jednání. Je-li tedy chválen či odměňován v případě, že se mu daří zjistit a odhalit vysoký či nadprůměrný počet přestupků, anebo je naopak kritizován či penalizován, nedaří-li se mu to. To pak je důvod ke zkoumání věrohodnosti, pravdivosti a přesvědčivosti jeho svědecké výpovědi. Nejvyšší správní soud v žádném případě nemá za to, že uvedené pozitivní či negativní motivační důvody nutně vedou v masovém měřítku k tomu, že policisté jako svědci vypovídají vědomě nepravdu. Pouze upozorňuje, že mohou vést v některých případech k takovému jednání a v jiných případech mohou vyvolat v policistovi subjektivní přesvědčení, že určité skutečnosti viděl, ač se nestaly, anebo naopak neviděl, ač se staly.“*

V přezkoumávané věci podle názoru zdejšího soudu z podkladů pro vydání rozhodnutí, z postupu správních orgánů a jejich rozhodnutí neplynou pochybnosti, že by výpovědi policistů, resp. policisty, kteří byli v daném případě vyslechnuti jako svědci, měly

být nevěrohodné, nepravdivé či nepřesvědčivé. Za stavu argumentace užitý v žalobě nemohou na tomto posouzení věci zdejší soudem nic změnit ani paušalizující tvrzení o lživosti svědeckých výpovědí policistů, ani nekonkrétní tvrzení o rozpornosti svědeckých výpovědí policistů s úředními záznamy, jichž se v této věci policisté dovolávali, a s listinnými důkazy.

Soud konečně neshledává pochybení ani v tom, že správní orgány nepřiměřly učinit výpovědi osoby nacházející se ve vozidle řízeném obviněným. Správní orgány svůj respekt ke stavu věci zjištěnému v rozsahu požadovaném v § 3 spr. ř. patřičně odůvodnily, žalobce jako obviněný v rámci prostoru poskytnutého pro svou obhajobu návrh na výsledky svých spolujezdců neuplatnil. Něco jiného by bylo, kdyby takový návrh byl např. mezi nařízenými jednáními vznesen; v takovém případě by správní orgán buď musel tyto výsledky provést, nebo náležitě odůvodnit, proč je má za nadbytečné.

V těchto souvislostech není možno pokládat za důvodný ani žalobní bod napadající podklady pro vydání rozhodnutí.

– II.D – Další námítky

Jelikož Nejvyšší správní soud zrušil předchozí rozsudek krajského soudu z důvodu nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů týkajících se námitek dále vyjmenovaných v tomto oddíle rozsudku, soud se jimi zabýval znovu a podrobněji.

V žalobě se dále namítá, že Magistrát města Plzně hmotněprávně nesouladně se zákonnými předpisy uvádí, že **závažnost** jednoho ze dvou **přestupků**, ze kterých byl žalobce obviněn, lze odvodit od závažnosti přestupku spáchaného v souvislosti s řízením motorového vozidla bezprostředně po užití alkoholu nebo v takové době, kdy je řidič ještě pod jejím vlivem. Dále podle žalobce nebyla respektována zásada, že trest má být úměrný závažnosti přestupkového činu a nikoliv jiným činům, a že žalobce neměl možnost seznat, závažnost kterého z přestupků byla Magistrátem města Plzně hodnocena a pod vlivem čeho má ještě řidič být. Podle žalobce rozhodnutí bylo vydáno Magistrátem města Plzně za situace, kdy ani uložené sankce nelze považovat za odůvodněné, přiměřené projednávané věci a současně plně respektující ust. § 12 zákona o přestupcích.

Žalovaný správní orgán se k tomu vyjádřil tak, že s námitkou týkající se odvozování závažnosti protiprávního jednání žalobce od řízení vozidla pod vlivem alkoholu se již vypořádal v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí a toto pochybení správního orgánu I. stupně svým postupem zhojil. Sankce za přestupky, ze kterých byl žalobce uznán vinným, byly žalovaným v žalobou napadeném rozhodnutí sníženy a jsou v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí řádně odůvodněny a jsou uloženy mírně nad spodní hranicí zákonného rozpětí sankcí, při ukládání těchto sankcí žalovaný nepřihlížel k přestupku řízení vozidla pod vlivem alkoholu, neboť z takového přestupku nebyl žalobce obviněn ani uznán vinným. Správním orgánem I. stupně uložené sankce byly nepřiměřeně přísné, tedy žalovaný tyto sankce snížil, čímž tuto nepřiměřenost uložených sankcí zhojil.

Soud k tomu dodává, že neshledal porušení tvrzeného ust. § 12 odst. 1 a 2 zákona o přestupcích, podle kterého při určení druhu sankce a její výměry se přihlídně k závažnosti

přestupku, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům, k okolnostem, za nichž byl spáchán, k míře zavinění, k pohnutkám a k osobě pachatele, zda a jakým způsobem byl pro týž skutek postižen v disciplinárním řízení. Za více přestupků téhož pachatele projednaných ve společném řízení se uloží sankce podle ustanovení vztahujícího se na přestupek nejprísněji postižitelný.

Z cit. ust. podle názoru soudu vyplývá, že správní orgány obou stupňů správně označily za závažnější přestupek ten, podle něhož se žalobce odmítl podrobit dechové zkoušce a vyšetření, než přestupek spočívající v nepředložení řidičského průkazu. Správně také oba správní orgány ve smyslu § 12 odst. 2 zákona o přestupcích podle tohoto závažnějšího přestupku, který je přísněji trestán, ukládaly sankce. Nelze tedy souhlasit s tvrzením žalobce, že by z rozhodnutí správních orgánů nebylo zřejmé, závažnost kterého z přestupků byla hodnocena. Správní orgány pak podle názoru soudu dostály i ust. § 12 odst. 1 zákona o přestupcích v části týkající se stanovení přiměřené sankce v rámci zákonného rozpětí, když zohlednily okolnosti případu vč. tzv. přitěžujících a polehčujících okolností. Z žalobou napadeného rozhodnutí také jasně vyplývá, že správní orgán prvního stupně nesprávně závažnost přestupku hodnotil tak, jakoby se jednalo o přestupek řízení vozidla pod vlivem alkoholu, a že žalovaný v odvolacím rozhodnutí toto pochybení napravil snížením sankcí do dolní poloviny zákonné sazby a nepřihlížením k jiné přitěžující okolnosti, než že žalobce spáchal v minulosti další přestupky.

Žalobce také namítal, že byl v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně opakovaně označován jako „obviněná“. Žalovaný ve vyjádření k žalobě k tomu uvedl, že označení žalobce za obviněnou v závěru odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně nemá vliv na zákonnost rozhodnutí, neboť jde o zřejmou chybu v psaní. Soud se s žalovaným ztotožňuje, neboť z rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je nepochybné, že přestupkem byl uznán žalobce, identifikovaný jednoznačně ve výroku rozhodnutí, tudíž pojem obviněná namísto obviněný v odůvodnění rozhodnutí identifikaci přestupce nezpochybňuje.

Dále žalobce měl za to, že žalovaný neprojednal odvolací námitku, že není vůbec zřejmé, kdy měl žalobce řídit osobní motorové vozidlo a co to mělo následovat, že fakticky jsou žalobcovy přestupky projednávány až před odvolacím orgánem a je o nich nijak podivně rozhodnuto ve výrokové části podle **§ 77 zákona o přestupcích**, že není splněn požadavek tohoto ustanovení, aby přestupkové jednání bylo nezaměnitelné, a že změnou obsahu přitěžujících okolností byla žalovaným porušena zásada dvojinstančnosti správního řízení.

Žalovaný k tomuto uvádí, že nemá pochybností o tom, kdy měl žalobce řídit a co mělo následovat, neboť skutečnosti zjištěné ze spisové dokumentace považuje za jednoznačné a tyto jsou dále potvrzeny svědeckou výpovědí policisty H. Z veškerých podkladů i výpovědi svědka H. vyplývá, že žalobce řídil v obci Plzeň dne 13. 6. 2010 v 8:00 hodin motorové vozidlo RZ: ..., byl zastaven hlídkou PČR s volacím znakem Poměr 117, nepředložil řidičský průkaz a odmítl se následně po výzvě podrobit dechové zkoušce ke zjištění, zda není ovlivněn alkoholem a následně se podrobil lékařskému vyšetření, avšak odmítl se podrobit odběru krve nebo moči. Z výše uvedeného je zcela zřejmé, kdy a kde žalobce řídil vozidlo a jakých přestupků se dopustil. Žalovaný dále podotýká, že na str. 12 žalobou napadeného rozhodnutí

na tuto námitku žalobce reagoval tím, že mj. uvedl, že rozhodnutí bylo vydáno na základě zjištěného stavu věci, o němž neměl žalovaný v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí **ani nyní** žádných pochybností. Tímto žalovaný považuje tuto námitku žalobce za nedůvodnou. Žalovaný dále uvádí, že na žalobcovy námitky bylo možno reagovat toliko až v odvolacím řízení, neboť žalobce se k věci u správního orgánu I. stupně nevyjádřil, neboť se k žádnému nařízenému ústnímu jednání nedostavil. Žalovaný dále poznamenává, že ust. § 77 zákona o přestupcích se týká rozhodnutí, kterým byl žalobce uznáván vinným u správního orgánu I. stupně, tytéž náležitosti však nemůže mít druhostupňové rozhodnutí, neboť tímto rozhodnutím se nerozhoduje o vině žalobce, ale toliko o jeho odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí. Žalovaný dále uvádí, že svým rozhodnutím změnil rozhodnutí správního orgánu I. stupně v rozsahu snížení uložených sankcí, tedy šlo o postup ve prospěch žalobce, tedy nemohlo dojít k porušení žalobcových práva ke ztížení jeho postavení.

Soud k tomu dodává, že rovněž podle jeho názoru nemohl žalovaný porušit ust. § 77 zákona o přestupcích, (podle kterého výrok rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným, musí obsahovat též popis skutku s označením místa a času jeho spáchání, vyslovení viny, druh a výměru sankce, popřípadě rozhodnutí o upuštění od uložení sankce, o uložení ochranného opatření, o nároku na náhradu škody a o náhradě nákladů řízení), neboť z formulace „rozhodnutí, jímž je uznán vinným“, jednoznačně vyplývá, že náležitosti výroku rozhodnutí dle § 77 přestupkového zákona se vztahují pouze na prvostupňové rozhodnutí, které je rozhodnutím o vině.

Pokud jde o výrok odvolacího rozhodnutí, neshledal jej soud závadným, ani nemá za to, že by o jeho obsahu mohly vzniknout důvodné pochybnosti, když žalovaný změnil evidentně prvostupňové rozhodnutí pouze tak, že snížil uložené sankce. Z téhož důvodu se soud neztotožnil ani s námitkou, že by postupem žalovaného mohla být porušena zásada dvojinstančnosti. Této zásadě v žádném případě neodporuje možnost snížení sankce v odvolacím řízení ani možnost odvolacího orgánu změnit odůvodnění v tom směru, že některé přitěžující okolnosti neměly být žalobci přičítány (v dané věci např. okolnost, že žalobce svým jednáním ohrožoval společenství).

Podle dalšího tvrzení žalobce jestliže je z obalu spisu sp. zn. MMP/104519/10 Magistrátu města Plzně zřejmé, že úředními osobami oprávněnými provádět v řízení úkony správního orgánu (**§ 15 odst. 2 spr. ř.**) jsou S., Bc. H. a K., pak, pokud rozhodl Bc. R.M., přestává platit zásada rozhodování oprávněnou úřední osobou a rozhodnutí tedy bylo vydáno osobou, která nebyla oprávněna takové rozhodnutí vydat, jakkoliv může být Bc. R.M. vedoucím.

K žalobcově námitce týkající se vydání rozhodnutí správního orgánu I. stupně neoprávněnou osobou žalovaný odkál na str. 12 žalobou napadeného rozhodnutí.

Soud neprovedl žalobcem navrhovaný výslech Bc. R.M., protože ježto žalovaný správní orgán nenamítal, že vedoucí odboru správních činností Bc. R. M. rozhodnutí Magistrátu města Plzně ze dne 22. 11. 2010, čj. MMP/104519/10, nepodepsal, není zde žádné sporné tvrzení, které by bylo třeba výsledkem této osoby prokazovat.

Podle § 15 odst. 2 správního řádu úkony správního orgánu v řízení provádějí úřední osoby oprávněné k tomu podle vnitřních předpisů správního orgánu nebo pověřené vedoucím správního orgánu (dále jen "oprávněné úřední osoby"). Podle odst. 4 téhož ust. § 15 správního řádu o tom, kdo je v dané věci oprávněnou úřední osobou, se provede záznam do spisu a správní orgán o tom účastníka řízení na požádání informuje. Oprávněná úřední osoba na požádání účastníka řízení sdělí své jméno, příjmení, služební nebo obdobné označení a ve kterém organizačním útvaru správního orgánu je zařazena.

Podle § 14 odst. 1 správního řádu každá osoba bezprostředně se podílející na výkonu pravomoci správního orgánu (dále jen "úřední osoba"), o níž lze důvodně předpokládat, že má s ohledem na svůj poměr k věci, k účastníkům řízení nebo jejich zástupcům takový zájem na výsledku řízení, pro nějž lze pochybovat o její nepodjatosti, je vyloučena ze všech úkonů v řízení, při jejichž provádění by mohla výsledek řízení ovlivnit. Podle odst. 2 téhož ust. § 14 správního řádu účastník řízení může namítat podjatost úřední osoby, jakmile se o ní dozví.

Soud již ve svém předchozím rozsudku uvedl, že nesouhlasí s názorem žalovaného uvedeným v napadeném rozhodnutí, podle kterého vedoucí odboru správního orgánu je z titulu svého vedoucího postavení oprávněnou úřední osobou, ohledně níž není třeba provádět záznam do spisu. Jak vyplývá z výše cit. ust. § 15 odst. 2 správního řádu, je oprávněnou osobou každá osoba, která provádí úkony správního orgánu v řízení. Každá tato osoba by v souladu s ust. § 15 odst. 4 správního řádu měla být označena záznamem do spisu, což v případě Bc. R.M. provedeno nebylo, v čemž lze spatřovat pochybení.

Soud však již ve svém předchozím rozsudku také uvedl, že v absenci záznamu o Bc. M. jako oprávněné úřední osobě neshledal procesní vadu takové intenzity, že by mohla mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí ve smyslu hmotněprávním (§ 65 odst. 1 s.r.s.), tj. vliv na výsledek rozhodnutí ve věci samé. Soud k tomuto závěru dospěl na základě skutečnosti, že ust. § 15 odst. 2 o nutnosti zaznamenávat oprávněné úřední osoby do spisu nepochybně souvisí s požadavkem, aby v řízení neprováděly úkony osoby vyloučené podle výše cit. ust. § 14 odst. 1 správního řádu. Aby účastník řízení mohl úspěšně uplatňovat námitku podjatosti dle § 14 správního řádu, musí být o úřední osobě informován.

Žalobce se dozvěděl o tom, že v jeho věci vystupoval také Bc. R.M., až z rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Ve svých dalších podáních (odvolání, žaloba) však nenamítal žádné konkrétní skutečnosti, které by mohly vést k závěru, že Bc. R.M. byl v daném případě osobou podjatou ve smyslu § 14 odst. 1 správního řádu, přestože podle § 14 odst. 1 věty druhé správního řádu k námitce podjatosti se nepřihlédne, pokud účastník řízení bez zbytečného odkladu námitku neuplatnil. Žalobce nenamítal, že by Bc. R.M. byl osobou podjatou a žádná konkrétní skutečnost tomu ani nenasvědčuje podle obsahu spisu. Za této situace dospěl soud k závěru, že pochybení správního orgánu, díky kterému se žalobce o Bc. M. dozvěděl teprve z rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, nemělo vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí ve smyslu hmotněprávním.

Vzhledem k tomu, že žaloba na zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 3. 2011, čj. DSH/3927/11, nebyla v mezích žalobních bodů shledána důvodnou, soud ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

– III –

V žalobě se rovněž uvádí, že protože jde o postih zjevně pro žalobce nepřiměřený, navrhuje se i eventuální postup soudního upuštění od potrestání.

Podle § 65 odst. 3 s. ř. s. rozhodl-li správní orgán o uložení trestu za správní delikt, může se ten, jemuž byl takový trest uložen, žalobou domáhat též upuštění od něj nebo jeho snížení v mezích zákonem dovolených.

Podle § 78 odst. 2 s. ř. s. rozhoduje-li soud o žalobě proti rozhodnutí, jímž správní orgán uložil trest za správní delikt, může soud, nejsou-li důvody pro zrušení rozhodnutí podle odstavce 1, ale trest byl uložen ve zjevně nepřiměřené výši, upustit od něj nebo jej snížit v mezích zákonem dovolených, lze-li takové rozhodnutí učinit na základě skutkového stavu, z něhož vyšel správní orgán, a který soud případně vlastním dokazováním v nikoli zásadních směrech doplnil, a navrhl-li takový postup žalobce v žalobě.

Jelikož zde absentuje argumentace ke stěžejnímu znaku zjevně nepřiměřené výše uloženého trestu, soud také žalobu na upuštění od trestu za správní delikt jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Žalovaný správní orgán souhlasil s tím, aby soud rozhodl o věci samé bez jednání (§ 51 odst. 1 věta první s. ř. s.). Žalobce do dvou týdnů od doručení výzvy samosoudce nevyjádřil svůj nesouhlas, má se tedy za to, že souhlas s rozhodnutím o věci samé bez jednání je udělen také z jeho strany (§ 51 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

Žalovaný správní orgán, který měl ve věci plný úspěch, má podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem proti žalobci, který ve věci úspěch neměl. Žalovaný správní orgán se však práva na náhradu těchto nákladů vzdal, a proto bylo rozhodnuto, že na náhradu nákladů řízení nemá žádný z účastníků právo.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí je kasační stížnost nepřipustná; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, a to ve lhůtě dvou týdnů ode dne doručení rozsudku. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Plzni dne 28. února 2014

Mgr. Jana Komínková, v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Bc. Michaela Karásková